

Csepcsányi Éva

Szentséges Szív

Hajnalban belehallgatni
lúktetésébe, és Szent Sebén
keresztül bemenni a legmélyére,
ahova nem visz más út
csak a szeretet.
Jézus szíve csupa gyöngédség,
úgy hív Magához, vonz, becéz,
Ez a Szív bejárja a világot sóváran
keresve Érted dobbanó szíveket.
Vedd hát Jézusom – nem sok, – az
én megtört, tékozló szívemet,
Te ismered azokat az éjszakákat,
és a villamos zörgő közönyét,
a székelyellni való túlzásokat, a gőg
indulatait... Te pont Te, és egyedül Te
tudod, mire képes ez a kis szív!

Ünnepi

Ma elkezdem ünneplőbe
öltöztetni lelkemet, mert
három hét múlva találkozunk.
Úgy fogsz tenni, mintha nem
várnál, mert te mindig úgy vársz,
mintha nem várnál, és ez felszabadít.
Elkezdem tervezni az útvonalat, s
végül másfele indulok –
mindennek megvan a szertartástana.
Az ünnep lényege, hogy a Legtisztább
Fényben mozogj, beszélj és lélegezz.
Az archaikus, csendes tiszteletben
lehetetlen egymást megelőzni.
Üres kézzel érkezem, távozom –
nem várok tőled semmit, ez tesz
föl az ünnepre – koronát.
Már ma készülök a találkozásra,
nem tudom, hogy várni fogsz,
csak remélem, és ha azt üzenéd,
többé nem vársz, akkor is
ünneplőbe öltöztetném lelkemet.

Fazekas József

Utak

Utak ,
merről? merre?
Idővének, mint a lét,
benőtt, elfeledett, önkínzók,
kutató szemek drága kincse.
Fölujjongás a diadal- mámorában.
Röpitő szent gonoszak.
Hat, tíz vagy
ki tudja hány sávosa.
A ma nyolcadik csodája,
a rohanás rákja.
Menekülés magam elől,
előled.
Remények fölszárnyalása s kudarca,
poklok pokla, örömcunamik.

Te láthatatlan, hajszálvékony,
amelyen csak a lélek gyalogol
zarándok szívvel,
hogy eléd érjen
az egyetlen eséllyel,
te keskeny út:
a biztosan célba érő,
megépültél-e bennem?

Minden reggel ezt kérdezem
s reménykedem,
nem csak megyek én is,
mert menni muszáj,
akkor is, ha öröm,
akkor is, ha fáj.

Kérlek út: találj rám.
Várok, soha sincs későn.

Tiszta víz

Alkonyá hűl a nap,
tiszta víz - nyugodt a lelkem,
mérni csak fönnt, itt élni kell
s tudnom, mitől mély a lenn.

Legyek szántóvető,
míves kétkezi,
örökségek harcosa,
sebzett önpusztító,
jövőket álmodó tudós,
tudnom kell akkor is,
mitől mély a lenn,
ahol már minden fénytelen
és semmi sincs,
és nincs, aki fölúzen,
mert az a mély
a jóvátehetetlen.

Tiszta víz - nyugodt a lelkem.
Tudok ébredni, rádöbbenni,
repülni, a mocsok sem húzhat alá,
nem válok gazzá, átokká.

Tiszta víz - nyugodt a lelkem.
Keresem a választ és ma
talán meglelem.
Itt, lenn csak lenni kell,
mér az odafenn.

Tiszta víz - nyugodt a lelkem.

Egy dénár

Már mindened megvan,
elértél, amit csak akartál,
tárva előtted a kapuk,
rajongók hada vár.
De megvan-e
az az egy dénár?

Csupa ötlet és furfang
hajt, tüzel,
agyad ördögien forog,
éjt-nappal kulcsra jár,
csűröd szétfeszült,
mind jobban
űz a rögtön, a már.
De megvan-e
az az egy dénár?

Létrád égig ér,
bódít a föl, a még mámora.
Bele mersz nézni a Napba,
és önzéseidnek
nincs alkonya.

Időd fogy,
milyen kár...
Nincs meg
az az egy dénár.

A jó időket kell megbecsülni

A jó időket kell megbecsülni,
a jó napokat,
akár esősek,
akár naposak,
a jó időket.
És mitől jó, vagy mitől rossz,
elég, ha csak te tudod,
ha itt vagy velem
s ott lehetsz,
ahol éget ma is a perc.
A jó időket kell megbecsülni,
a jó napokat,
akár esősek,
akár naposak,
a jó időket.

Mert annyi mindent elveszítünk,
tékozlunk, szorítunk, elengedünk,
hiszünk bután, majd visszatér,
de egyre üresebb lesz belül a tér.

Motyogom, mormolom,
már-már imádságom.
A jó időket kell megbecsülni,
a jó napokat,
akár esősek,
akár naposak.

A jó időket, a többi hadd égjen el,
ölelj magadhoz, ölelj szíven,
fénylenek a jó napok,
a szemedben is ott ragyog,
drágábbnál, drágább ékszerek,
hidak a jó napok: életek.

Finta Éva

Szentélyek

*(Makovecz Imre és
ácsmesterei dicsérete)*

Belül vagyok a mellkasomban,
bordák közt, védve, mint a szív.
Körül a tér ritmusa dobban
az organikus nem-dobozban,
és felszállnak a csarnokok,
akár a sóhaj vagy az ének -
a gondolatig is elérnek,
s nem tartja őket ácskapocs -
egymásba forrnak illesztékek.

Fölöttem a tér koronája,
túl koponyámon belép a fénybe,
égi oltáron áll az Angyal -
ez itten Isten menedéke.
Itt felemelkedik az orca,
és égbe néz, kutat a szempár,
bámul, akár a csillagokra.
A belső térben Isten uja
számolgatja az íveket,
a mives tartószerkezet
maga a fal és a tető,
mely a gerincből fut elő
és oszlopokon megpihen,
pártázatos csokrokba fogva -
korona oszlop-emberen.
Hiába teres csarnokok
a táguló vertikumok -,
az ember itt, a mellkasa terében
csak szállni, csak lebegni tud.

A múltó időnek

József Attila férfi volt
és mindig sírt szegény
azt hitték betegsége sír
és nem a vélemény.
Megalkotott világa már
egy másik rendben élt
a kettő egymást zárta ki
az örök emberért.

Kívül maradt kis életén
mindvégig idegen
albérlője az örömnök
és folyvást pénztelen.
Fizette volna álmait
de mint a verseket
kora hőköltén toltá el
és sosem fizetett.

Most majd megértik hű szavát -
kisemmizett beteg
azért lett mert a férfikort
sosem érhetette meg.
De már hiába értenék
az időszál szakad
testvérkéje a szeretet
újabb jövőt mutat.